

XXXVI CONCURS DE PROSA I POESIA EN CATALÀ PER A NO

PROFESSIONALS 2024

Obres guanyadores en categoria de prosa, nois i noies de 9 a 11 anys

---

1r premi: Jana Mora Blasco

La història d'en Joan i el ballet

En Joan era un nen força normal. Era bastant llest, li agradava estudiar i normalment treia excel·lents en els exàmens. Els seus pares, (en Joan Josep i la Maria) eren molt estrictes amb les notes, i per això ell s'esforçava molt. Tenia dues germanes, la Clara i la Mireia, ell era el mitjà de la família i l'exemple a seguir. Els seus pares eren força clàssics, tot i que deixaven que la Mireia practiqués un esport, la petita de la família no en podria practicar cap fins els 8 anys. A més la Clara havia de portar vestits, i rarament portava pantaló, (amb la Mireia era difícil tractar ja que tenia 16 anys). En Joan Josep treballava en una empresa tèxtil, (de fet era el director), i la majoria de dies estava fora viatjant per diversos països, buscava noves teles, innovadores, que les pogués vendre a grans empreses de roba. La mare no treballava, (de fet sí que ho feia, però des de casa, poques hores al dia, de tant en tant havia d'anar-se'n un o dos dies a la setmana de viatge, però no gaire més). Era directora d'una empresa digital molt reconeguda: Apple Inc., en la qual cobrava bastants diners als més. En Joan jugava a futbol. Era un jugador exemplar i molts dels seus companys li veien futur. Era un jugador del Barça, tenia 12 anys però l'havien avançat una categoria i jugava amb infantil. Ell només s'esforçava perquè volia fer feliços els seus pares, veure'ls contents, que estiguessin orgullosos d'ell, etc. A ell en realitat li agradava el ballet: volia ser ballarí professional a París,

concretament a la “París Opera Ballet School”, una de les escoles de ballet més prestigioses de món. No els havia dit res al seus pares, li haguessin dit: “El ballet és una activitat per a nenes, tu ets un nen i els nens juguen al futbol, m’has entès? Doncs que no torni a sentir aquestes bajanades del meu fill. Que vol fer ballet, jajaja...” Per això en Joan estava trist darrerament; sempre li havia agradat el ballet, però no tant com ara. Ara sentia la necessitat de ballar cada cop que escoltava música clàssica, els braços se li movien per impuls quan la seva germana gran tocava el piano, els peus se li posaven de puntetes quan el seu pare escoltava Beethoven. I és que ell havia practicat ballet d’amagat des dels cinc anys, es posava música clàssica dient-li als seus pares que l’ajudava a estudiar, però ara això no servia, ell volia unes sabates de ballet, volia ser com Roberto Bolle, el ballarí més bo del món, però no podia fer res. Només seguir la vida com sempre havia fet, amagant la seva identitat, tenint una vida d’amagat, guardant el seu secret. En Joan anava a una escola concertada a Barcelona: “Mare de Déu del Carme”, on tots els nens practicaven algun esport “masculí” i les nenes feien voleibol, ball, patinatge, natació sincronitzada o gimnàstica rítmica, però cap nen ballava. No li havia dit res a ningú de l’escola, ni al seu millor amic l’Alejandro. Aquest era baixet, pèl-roig i amb piguetes. Portava una arracada a l’orella esquerra i sempre vestia amb texans “Levi’s” i polos “Lacoste” o “Nike”. Era simpàtic, tenia una germana bessona l’Àngela, que sempre vestia amb faldilles de marca, jerseis de llana si feia fred i samarretes curtes. L’Àngela era molt maca, (tant per fora com per dins), sobretot pel Joan. Li agradava el seu cabell llis, llarg i pèl roig, les pigues que tenia repartides per la cara... Li agradava tot de l’Àngela. Li tenia molta confiança, però no la suficient com per dir-li que li agradava el ballet i no el futbol. En Joan era molt bo en educació física sobretot quan tocava futbol o bàsquet. Tots els seus companys l’envejaven perquè a l’hora del pati i d’educació física ningú podia treure-li la pilota i el seu equip tenia avantatge. El professor d’educació física sempre el felicitava i li ficava excel·lent en els informes. El Joan se sentia molt malament. Ara tenia el respecte dels seus companys, l’orgull dels seus pares, el seu entrenador i el professor d’educació física, però i el seu? En part estava feliç perquè era l’exemple a seguir però de l’altra banda no estava

perseguint el seu somni. Cada nit es preguntava què havia de fer, era un pensament constant que li donava voltes al cap sense parar, dia i nit. Tot i que estava una mica estrany, la seva família, per sort, no se n'adonava: el seu pare sempre estava ocupat o viatjant d'un lloc a un altre, la seva mare cuidava els fills, anava a fer-se tractaments de bellesa o organitzava les petites feines que havia de fer. La Mireia i la Clara tampoc no se'n van adonar: la petita, tot i que era molt curiosa i sempre estava al cas de tot el que passava, últimament s'havia posat les piles i estudiava molt, o sortia al parc a jugar amb la seva millor amiga l'Alicia, i la Mireia estava massa ocupada estudiant infermeria o sortint a sopar a llocs cars amb en Logan i la Cristelle, els seus millors amics. Tots dos eren molt simpàtics i divertits, fins i tot alguna vegada li havien fet algun regal al Joan i la Clara pel seu aniversari. En Logan era d'Anglaterra, concretament vivia a Londres, però feia dos anys que vivia a Barcelona i ja quasi no se li notava l'accent anglès. En canvi la Cristelle era francesa, de París, però des de ben petita parlava català a casa ja que el seu pare era de Girona. L'únic que s'havia adonat de l'absència de felicitat del protagonista era l'Alejandro. Des de feia dies li preguntava què li passava. Això feia sentir bé al Joan, ja que era l'única persona que ho havia notat, (tot i que a vegades també li agradava passar desapercebut). Ell contestava a les insistents preguntes del seu amic amb un amable però poc convincent "No em passa res Ale, gràcies per preguntar..." i canviava de tema molt ràpidament, fins que un dia no podia més i va acabar dient "M'agrada el ballet, és tan difícil d'entendre?" i va començar a plorar. El seu amic és va quedar parat però ràpidament va reaccionar i va abraçar el seu amic. Després d'uns minuts va seure al terra i va contestar fluix però dolç "Joan, no has de preocupar-te per res, si només era això m'ho podries haver dit abans, jo t'entenc" va fer una pausa breu per agafar valor i va deixar anar: "A mi m'agrada la Taylor Swift saps. Ets la primera persona que li dic i em sento molt bé d'haver-ho fet. Tranquil, no li diré a ningú". I així va acabar la conversa, dos amics, els dos amb un gran secret, ara compartit, en un racó del gran pati de l'escola mirant-se fixament. Poc a poc s'acostava més el juny, un mes ple de coses bones: final de curs, principi de l'estiu i l'aniversari de l'Àngela. Si, el dia 7 de juny l'Àngela Pizarro Marquez faria 12 anys, a i l'Alejandro

també. Seria una gran festa plena de globus, (platejats per l'Alejandro i daurats per l'Àngela), menjar, música... Aquesta seria una festa exclusiva, a la qual només assistirien en Joan, la Nadia, la Irina i en Bosco. La Nadia i la Irina tenien un perfil semblant, molt guapes, baixetes i de cabell castany. El bosco era alt i prim, tenia els ulls blaus i els cabells arrissats i rossos tirant a marró clar. La festa seria en un local, reservat només per a ells, on realitzarien un "Escape room" i una activitat de realitat virtual. Va arribar el dia. La festa va ser molt divertida i en Joan s'ho va passar molt bé, però quan la mare de l'Alejandro va demanar si volien que posés alguna cançó el seu fill va fer una cosa inesperada. Va demanar que possessin el nou àlbum de la Taylor Swift, i va cantar totes i cada una de les cançons com si estigués sol. Se les sabia de memòria i la veritat és que no cantava gens malament. La seva mare va seguir el ritme de les cançons i no li va comentar res al seu fill i en Bosco, la Irina i la Nadia també van cantar i no es van burlar d'ell. Això va fer que en Joan s'adonés que potser si li comentava a la seva família que li agradava ballar potser ho entendrien i que no li dirien cap dels comentaris que s'havia imaginat. Així que aquell dia, 7 de juny del 2024, en Joan va decidir ser sincer i demostrar qui era ell realment. Uns dies després de la festa el nostre protagonista va decidir explicar-li al seus pares que li agradava la dansa. No volia decebre als seus pares així que prèviament va estar mirant horaris a escoles bones de ballet per poder quadrar-les amb el futbol. No sabia ben bé si estava segur de com els hi diria però es va armar de valor i els va portar fins al menjador. Va començar dient-los: "Papa, mama, us he de comentar una cosa", va fer una pausa una mica llarga i els va avisar: "Si us plau no m'interrompeu, és molt important que m'escolteu". Els seus pares estaven molt preocupats però van assentir amb el cap i van deixar que el seu fill els expliqués tot. Va començar dient-los que no tinguessin por, que només era un suggeriment, que si li deien que no ho entendria... Va trigar molt en arribar al tema del ballet però al final va dir: "Vull fer ballet, ho he estat mirant i ho puc quadrar amb el futbol. Les classes no són molt cares, costen uns 100 €...". Els seus pares van deixar anar un sospir d'alleujament i li van dir que clar que podria fer classes de ballet si les quadrava amb el futbol, a l'inrevés del que havia pensat, així que uns

dies més tard va començar a fer ballet els dimarts a la tarda de 17:00h a 18:00h. Pocs dies després la seva professora li va veure molt de potencial i el va avançar de categoria. Amb la Mme. Camille va aprendre molt i va conèixer a molts nens com ell als quals els agradava el ballet. Quan en Joan va fer el setze anys, li van concedir una beca per anar a una acadèmia de ballet on podria continuar jugant al futbol i entrenant tots els dies de la setmana. En Joan va estar molt agraït als seus pares per sempre més.

2n premi: Mariona Babot Ferràs

El mal de l'ambició

Em dic Khloe, tinc dotze anys, un excel·lent en educació física i vaig néixer una nit de lluna vermella. Què més? Ah sí, me n'oblidava, ara mateix estic a punt de morir asfixiada. La culpable? la meva millor amiga. No és ella, ho veig en la seva expressió: Té la mirada perduda, però a l'hora em mira fixament. Sí, ho sé, no soc la millor donant explicacions. Però això no és l'important ara. Llavors, així, sense venir a tomb, la meva rival murmura unes paraules sense sentit...i perdo el coneixement. Però tornem endarrere, a un dilluns a la tarda qualsevol, a l'escola, ara fa 3 setmanes... Aquell dia estava nerviosa. Bé, tothom ho estava: Teníem un examen important que decidia la nostra nota trimestral de francès, i la nostra professora no era com la de la Matilda de Roald Dahl: la senyoreta Honey, no, la nostra era més aviat com la Trunchbull, la terrible directora de la Matilda. Després d'escriure un vailet grassonet de primer, la Núria, la professora de francès, va entrar a la classe. Després d'admirar ben bé cinc minuts el seu "magnífic" rellotge de plata, la Núria ens va repartir uns exàmens on sortien coses que mai havíem treballat i se'n va anar qui sap on. Després va tornar, ens va treure els exàmens de mala manera i va bordar: -Qui se'n va a dinar a casa seva? - Jo...- va murmurar una nena. La propietària de la veu era la meva millor amiga Martha,

que vivia molt a prop de l'escola i no dinava a la cantina. - Bé, doncs vine, que et porto fins a la sortida que si no et perds i he de pagar jo el teu rescat... Vens o esperes que plogui? Al final et sortiran arrels! QUE VINGUIS, ET DIC!! - Soc aquí, professora - Va mormolar la Martha al costat de la Núria. Van marxar totes dues de l'aula, nena i professora, i quan vam deixar de sentir els insults de la Núria (uns dos minuts després), tothom va començar a exclamar: - Que valenta, la Martha! - Heu vist quina cara que ha fet la Núria quan l'ha vist al seu costat? - Sí, quina fila! - Per fi aquella dona ha deixat de pensar en el seu rellotge! Però l'alegria ens va durar poc. Aquella tarda la Martha no va tornar a l'escola, ni tampoc els dies següents, i quan la meva mare va trucar a la de la Martha on era la seva filla, va contestar (la mare de la Martha, no la Martha) que portava uns dies desapareguda i que no sabia on era (la pobra dona estava molt histèrica). Els dos dies següents no vaig poder dormir. Pensava en la Martha, la nena que m'havia ajudat des que havia arribat a primer a aquella escola, i que havia sigut la meva amiga durant cinc anys. Quan me'n vaig adonar, plorava desconsolada: Déu sabia què li havia passat a la Martha! Vaig escriure el següent al meu diari: 31 de Gener del 1993; 4:46 am Estimat diari íntim: Avui fa dos dies que ha desaparegut la Martha. L'Alyn, la seva mare, diu que no sap on és, i el seu pare va morir fa 3 anys. Però, per què ella? Si sempre ha ajudat a tothom! Qui voldria fer-li mal? No s'ha perdut, n'estic segura. La Martha és molt desperta. Qui sigui que li hagi fet alguna cosa no l'haurà matat, o això espero. No, no l'han matat, n'estic segura. He d'estar-ho, si perdo l'esperança la perdré a ella. A més, la Martha és molt llesta, no es deixarà matar així com així. Bé, deixo d'escriure. Més val no pensar en això, ara. A més, segur que demà torna. Bona nit. Bé, millor bon dia, que ja són les 5. El meu cor em deia que aviat la tornaria a veure, que em diria que ella mai ha faltat, que ho he somiat, i tot tornaria a ser com abans. Però el meu cor s'equivocava de mig a mig. L'endemà, en arribar a l'escola, la Martha seguia sense aparèixer. -Escolteu, nois, tinc una gran notícia. La veu de la Sílvia, la meva tutora, em va espavilar -Avui vindrà un nen nou a classe, l'Abba. ve de Suècia, espero que el tracteu bé. Passa, Abba, tranquil.-Va dir la Sílvia. Va entrar a la classe un noi capcot, baixet i pigat i guapo. MOLT guapo. -Abba, t'asseuràs al costat de

la Khloe, ella t'introduirà una mica a l'escola i t'ajudarà en el que et faci falta. Hallå- Em va dir. Vaig notar que em posava vermella mentre aquell noi venia cap a mi. - Vaig suposar que em volia dir hola, així que el vaig saludar amb la mà. No estava segura de poder dir alguna cosa coherent en aquell moment. Qui podria parlar amb normalitat amb un noi taaaaaaaan guapo com l'Abba?! Vaig treure el llibre de matemàtiques del calaix tot espolsant-me aquells pensaments del cap. Tenia coses més importants a fer: La Martha no tornava, demà tenia un examen i... d'acord, no tenia gaires coses a pensar, però: obsessionar-me amb un noi, jo?!, a més, no el coneixia. Era guapo, sí, però qui sabia si la portada s'adheria amb el text? potser resultava que era una mala persona. Al final va resultar que l'Abba era un crack, o al menys amb les matemàtiques: Va acabar totes les pàgines del quadern de mates que havíem fet d'aquell temari (estadística i probabilitat), i va acabar una fitxa de repàs. Si seguia així, no el tornaria a veure, perquè l'enviarien de cap a l'institut del nostre poble i jo aniré a un de Barcelona, així que esperava que fos un negat en les altres matèries. La classe de català va discórrer amb normalitat ("per sort" a l'Abba no li va anar bé ja que de català no entenia ni un borrall), i, quan va sonar el timbre que anunciava l'hora d'anar al pati, vaig asseure'm en un banc deixant de pensar en l'Abba per centrar-me en la Martha, que ja portava 3 dies desapareguda. Els pensaments sobre la meva millor amiga em van perseguir tot el dia i, a l'arribar a casa al vespre, mentre sopàvem, en vaig parlar amb els pares. Vam estar conversant sobre l'assumpte una bona estona, fins que ja va ser hora d'anar a dormir. Ja sabia que no podria aclucar l'ull durant tota la nit, com m'estava passant des que la Martha havia desaparegut, per això vaig decidir anar a buscar-la. Vaig fer com a les pel·lis: vaig agafar el meu lpad i vaig gravar les meves respiracions, vaig posar coixins on hauria d'estar dormint i els vaig tapar fins a dalt. Llavors vaig posar el vídeo de les respiracions en bucle i vaig saltar per la finestra (com vivíem en una casa i la meva habitació estava al pis de baix no passava res). Tenia molt clar que havia d'anar al llac del poble, ja que allà havia passat moltes estones amb la Martha, i segur que allà trobava alguna pista. Però el que hi vaig trobar em va deixar astorada: l'Abba era allà, al llac! Em vaig quedar palplantada pensant què li diria. Vaig

considerar l'opció de confessar-li que m'agradava, però de seguida vaig descartar aquesta idea. Vaig començar a avançar molt lentament, però vaig frenar de cop quan vaig veure que l'Abba es llançava de cap al llac. - Abba!- Vaig cridar horroritzada. Al veure que no emergia, vaig fer el cor fort i em vaig llançar a l'aigua. Estava tan freda que vaig dubtar si l'Abba seguiria viu, però vaig continuar avançant. Com ja he dit, se'm donen molt bé els esports, així que vaig avançar de pressa per aquell llac que semblava que no tenia fons, i, al cap de poca estona, vaig veure la coneguda sabata de l'Abba, i si la sabata estava allà, la resta del noi també hauria de ser-hi, oi? Va ser llavors quan em vaig adonar que m'estava quedant sense respiració. Vaig nedar encara més de pressa, i quan estava a punt d'enxampar la cama del... meu amic? del meu company de classe? del noi dels meus somnis? Bé, sigui com sigui, l' Abba va desaparèixer. Sí, no em falta un bull. Tampoc tinc al·lucinacions. Va des- a- pa- rèi- xer, literalment. Vaig estar a punt de desmaiar-me per falta d'oxigen, però vaig descobrir a terra una mena de botó amb forma d'estrella de 8 puntes i el vaig pitjar. Al moment es va obrir una porta oculta, i a l'entrar a l'habitació a la que donava, vaig poder tornar a respirar. Després d'empassar-me tot l'aire que vaig poder vaig començar a explorar l'habitació en la que em trobava, però: - Fly inte- Vaig sentir que deia una veu molt semblant a la de l'Abba. Vaig girar-me just a temps per a veure l'Abba amb un senyor que s'assemblava molt a ell, però no vaig tenir temps de pensar-hi perquè unes mans que coneixia massa bé em van agafar pel coll impedit-me respirar. I aquí estic ara, a punt de morir asfixiada per segon cop al dia però aquest cop gràcies a una noia que ha sigut sempre la meva bestie. Sí, exacte, la Martha m'està a punt de matar. No és ella, ho veig en la seva expressió: Té la mirada perduda, però a l'hora em mira fixament. Sí, ho sé, no soc la millor donant explicacions. Però això no és l'important, ara. Llavors, així, sense venir a tomb, la meva rival murmura unes paraules sense sentit...i perdo el coneixement. Desperto a un lloc que conec massa bé. L'hospital Vall d'Hebron, de Barcelona, on vaig anar amb quatre anys, quan em vaig trencar la cama. Miro a banda i banda i veig que al meu costat hi ha la meva millor amiga, que em mira amb els ulls entelats de llàgrimes. - Martha... -xiuxiuejo Llavors la meva amiga m'abraça i em comença a dir: -

Perdó, perdó, perdó! No era jo, ell em controlava i jo... Perdó!!! - Calma't, Martha- la tranquil·litza - Què passa? Qui et controlava? - El senyor que hi havia a l'habitació submarina, que venia amb el seu fill, un noi pigat, i baixet. I guapot també. - L'Abba!- Exclamo. Em bull la sang. Com puc haver estat tan estúpida?! - Exacte! Es deia Abba. Ell et va estar espiant durant uns dies, i li anava facilitant a son pare informació teva. Al descobrir que jo era tan important per a tu, em van segrestar i em van portar a aquell lloc. Llavors el seu pare el va inscriure al nostre cole, perquè pogués investigar més sobre tu. M'aixeco del llit on estic i arrenco a córrer cap al llac. Estic disposada a perdre la respiració si així puc cantar-li les quaranta a aquell... Però no em fa falta mullar-me, perquè trobo l'Abba assegut a un banc al costat del llac. - Ei, tu, poca-solta- li engego L'Abba es gira de cop per mirar-me - Escolta, no és el que sembla Uau. L'Abba ha après a parlar català en tres dies. - Oi tant, que ho és.-li retrec- Tu i el teu pare hauríeu d'estar a la presó! - Ja ho està, el meu far Em vaig quedar sense saber què dir. Vaig saber al moment que far volia dir pare, i això va fer que sentís una compassió enorme per l'Abba. Però en què redimonis estava pensant???! aquell energumen quasi fa que em mati la meva bestia i l'Abba li anava passant informació sobre mi!! No em podia estovar, no s'ho mereixia. - Escolta - Va repetir l'Abba- Fes el que vulguis, amb mi, però primer escolta'm. - I per què ho hauria de fer?- Vaig etzibar-li l'Abba va dubtar abans de continuar. - Perquè només així coneixeràs el teu origen. Aquella frase va fer que tots els meus sentits es centressin en ell. - Doncs bé- Va començar. Algunes paraules les va dir en suec, però les he traduït-, Primer de tot cal que sàpigues que res del que et diré és mentida. Aviam, a l'antic Egipte es creia en Jonsu, el déu de la lluna, i es va trobar un manuscrit que deia que una nit de lluna vermella, naixeria una mortal a la Terra que, heretaria el poder de Jonsu, i que així impediria que un senyor provinent de les tenebres s'apoderés de tot l'univers. - Així, tu insinues que soc descendent d'un poderós déu que m'ha deixat en herència tot el seu poder, oi?- Vaig dir amb ironia - Sí- Va replicar l'Abba-. Bé, en realitat no en tinc ni idea, però el meu pare creia que la profecia era veritat. - Ah, sí? que ve de les tenebres, el teu pare? Vol apoderar-se de tot l'univers? - Sí. Se suposa que no ho puc dir a ningú, però el meu pare i jo som

descendents d'un clan anomenat *mörker*, que vol dir tenebres, i el seu pla era ser el propietari de tot l'univers, i tu vas néixer una nit de lluna vermella. Gràcies al teu poder, vas aconseguir sortir il·lesa de l'atac de la Martha. - I perquè m'expliques tot això, si tu ets del clan *mörker*? Si això que dius és veritat, ets el meu enemic. I com va poder deixar-me inconscient la Martha? - Si t'ho explico és perquè jo estic en contra de tot això. No li trobo el sentit a ser l'amo de l'univers. Però altres membres del nostre clan sí que hi creuen, i corres un gran perill. Has d'escapar i aturar aquesta bogeria. Pel que fa a la Martha... el meu pare li va "entregar" una mena de poders, però en el moment que va sortir d'aquella habitació els va perdre. - Mira- Li vaig dir encara desconfiada encara que tot el que digués tingués sentit-, jo soc la primera que em llegeixo tots els llibres de fantasia de la bíblia, però això és una bogeria. -D'acord. Què he de fer perquè em creguis? Corres un gran perill Tenia raó. Encara que fos una bajaranada, algunes persones hi creien i eren capaces de matar-me. Vaig sospirar. - Tens raó. I vet aquí com vaig descobrir que era la responsable d'acabar amb el mal de l'ambició.

3r premi: Íker Márquez Sánchez

El llibre de la imaginació

Hi havia una vegada, al poble d'Hertas, un noi que es deia Arnau i era molt però que molt gandul. Es passava el dia sencer dormint a la gespa de casa seva. Els seus pares no sabien què fer-ne. Un dia, que estava gandulejant al costat d'un molí, va escoltar un soroll estrany que provenia d'un arbre bastant gros i antic. Seguidament, va anar a avisar els seus amics i, van anar tots plegats a investigar què passava. Van estar buscant i investigant fins que el seu amic Peter, va trobar un forat petit a l'arbre. Van entrar-hi i es van adonar que hi havien unes escales que baixaven. Van decidir seguir-

les. Les escales baixaven molt avall i quan al final, amb prou feines les van baixar, van veure que hi havia una biblioteca subterrània extremadament gran. Hi havia llibres de totes mides, classes, gèneres i colors. Van trobar-hi llibres que tenien a casa i llibres molt bonics que encara no coneixien i semblaven interessants. Uns de grans i d'altres petits. Uns d'antics, i d'altres de moderns. Al final de la sala, també hi havia un bagul no molt gran de color verd amb un cademat posat i una clau dintre d'ell mateix. Llavors, van decidir obrir-lo per investigar i van trobar-se que dins el cofre hi havia un llibre que posava un cartell que deia: "No obrir. Llibre perillós basat en la realitat" I doncs, van decidir no fer cas del cartell, el van llençar a terra i, com si res, van obrir el llibre que, per cert, es titulava: "llibre de la imaginació" i de sobte, amb un llampec, van desaparèixer de la biblioteca. Van aparèixer a un lloc molt estrany. Tot semblava que estava dibuixat com si fos un conte de nen petit o una caricatura. Devia ser que se'ls havia menjat el llibre? No sabien què fer! De sobte, es van adonar que era com un dibuix del seu propi poble d'Hertas. També van veure que no hi havia cap persona ni pels carrers, ni a les cases. Llavors, van decidir anar a veure les seves cases. Cadascun va anar a la seva. Eren com còpies dibuixades i mal fetes de les seves pròpies cases. Van reunir-se al centre del poble i van pensar que si tornaven a la biblioteca del molí, segurament podrien tornar a casa seva. I així ho van fer. Van anar corrent a la biblioteca i quan van entrar, van veure que el bagul no hi era. Van estar buscant-lo com bojos fins que van estar farts i, van decidir mirar per segon cop dins del bagul. No van trobar el llibre però van trobar una pista. Deia així: "Si el llibre voleu trobar, feina haureu de muntar". Es van quedar tots molt desesperançats però van començar a netejar la biblioteca, ordenar els llibres i decorar-ho tot molt bonic perquè vingués gent a la biblioteca. Quan van acabar, van trobar el gran llibre que tants problemes els havia donat. El van obrir tots junts i, per fi, van tornar a casa seva. Estaven esgotats, però aquell dia van aprendre que s'ha de fer feina per poder viure i que les coses no cauen del cel.

1a menció especial: Daniel Fernández Shatunov

L'ecohistòria

Fa molt de temps, en un petit poble de gnoms, hi havia un gnom, enginyer que es deia Bernat. En Bernat vivia en una caseta feta de fusta fang i palla. Sempre estava tancat a casa seva, fent les seves estrambòtiques màquines. Les màquines que ell feia eren de vapor i contaminaven molt, tant que el fum va trencar l'atmosfera i va anar a parar a un altre planeta. Els habitants d'aquell planeta es van enfadar molt i van utilitzar un radar per veure d'on sortia el fum, i quan van saber que aquell desagradable fum venia de la Terra, van anar corrents al castell del bruixot per dir-li que el fum que venia de la Terra estava contaminant el seu planeta. Quan el bruixot es va assabentar del que estava passant, va alçar la seva vareta, va dir unes paraules màgiques i va enviar una tempesta de calor a la Terra. Els científics gnoms van voler saber com arribava aquella calor i van concloure que com que l'atmosfera s'havia trencat, els raigs ultraviolats fan que hi hagi més calor, però molts gnoms no s'ho creien, llavors els gnoms científics, per demostrar-ho, van construir un radar que detectés d'on venia la calor, i quan van veure d'on venia, van quedar molt sorpresos, perquè pensaven que no els havien fet res als habitants d'aquell planeta. Llavors, en Bernat va tenir una idea fantàstica: enviar un missatge als habitants d'aquell planeta. I així va ser, van enviar un missatge en el qual deia que per què havien enviat una tempesta de calor al seu planeta. Ells van respondre que els van enviar la tempesta de calor perquè ells estaven contaminant el seu planeta amb el seu fum. Els gnoms van dir que ho sentien molt i que si ells deixaven d'enviar la tempesta de calor, ells deixarien d'emetre fum per sempre més. Llavors van acceptar, i van ser feliços per sempre més sent planetes totalment ecològics.

2a menció especial: Lucas González Alcalá

Els quatre amics

És dijous 4 de juny del 1936. Estem a Turruncún, un petit poble de la Rioja. A la plaça del poble estan parlant quatre amics: en Biel, l'Arnau, en Pep i en Martí. Són quatre amics que es coneixen des de la infància i ara tenen tots 18 anys. Estan parlant molt preocupats perquè han sentit dir que ha esclatat la Guerra Civil Espanyola i els han informat que l'endemà vindrà l'exèrcit per cridar-los per anar a la guerra. Ells no estan d'acord amb anar a la guerra i per això estan pensant amagar-se en la profunditat del bosc perquè no els trobin. En Pep té la idea d'amagar-se en una cova secreta on sempre jugaven quan tenien set anys. I així ho van fer. A la nit s'escaparen i viurien allà fins que s'acabés la guerra. En Pep i en Biel buscarien el menjar, agafarien tot el que trobessin: conills, ratolins, plantes, serps, etc. Mentre que l'Arnau i el Martí s'encarregarien de fer foc per cuinar i fer les armes que serien de pedra i fusta. Els va funcionar tot i que hi havia dies que no menjaven gaire o bé només menjaven arrels de plantes; a vegades quasi no dormien, però van anar sobrevivint com podien.

Un matí, en Pep, tot caçant una serp, va caure d'una roca que estava a dos metres del terra. Es va trencar el maluc i es va donar un fort cop al cap que el va deixar inconscient durant un dia sencer. Va recuperar la consciència però, quan ja semblava que estava millorant, va agafar unes altes febres i parlava molt poc perquè no estava del tot bé. Llavors un dia va dir que el deixessin, en una llitera, a la porta de la casa d'un home que es deia Arun que vivia als afores del poble. Els altres tres nois van dir que no, que si el veien el matarien. En Pep va insistir: s'intentaria apanyar sol i si calia sacrificaria la seva vida per ells.

El 29 de febrer del 1938, a la nit, van agafar la llitera que havien fet amb fusta i cordes. Van deixar en Pep a la porta de la casa i van marxar corrent una altra vegada cap a la cova. L'Arun va sortir de la seva casa i va exclamar:

-Ostres, si tu ets el Pep. On t'has estat amagant tot aquest temps?

En Pep va dir que no li podia explicar. Li va demanar a l'Arun que el deixés al metge i així ho va fer. El metge, quan el va veure, també el va reconèixer i el va curar. El Pep li va dir que no li podia explicar res i el metge li va fer cas, ho comprenia perfectament.

Quan el Pep estava tornant corrents al bosc, un vigilant de l'exèrcit el va veure i el va detenir. El soldat el va portar fins el General Gerard. El van estar interrogant dies i nits. Van ser dies foscos i freds a la presó, però el Pep no va dir res de res. Finalment, el general Gerard li va comunicar que si no els deia on s'amagaven el seus amics l'afusellarien. En Pep va ser fidel als seus amics i no va dir res. Finalment, el dia 17 de gener del 1938 va ser afusellat. Era un dia trist, fosc i plujós.

L'1 d'abril del 1939 va acabar la guerra i els tres amics van tornar a casa vius. Van buscar en Pep, però l'alcalde els va dir que l'havien matat per no dir on s'estaven amagant. Es van posar supertristos, van estar dies i nits plorant i sense dormir. Cada dia tots tres anaven a visitar-lo al cementiri. Llavors l'alcalde va decidir que en honor al Pep la plaça del poble es diria plaça d'en Pep i els seus amics.
